



Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Jnr.458/03/EB/an Ark. 0.150 04.04.03

DEN NORSKE VETERINÆRFORENINGES HØRINGSSVAR PÅ MATDEPARTEMENTENES HØRINGSNOTAT OM FRAMTIDIG ORGANISERING AV LABORATORIETJENESTENE PÅ MATOMRÅDET MV.

1. Innledning

1.1 Bakgrunn

Matdepartementenes notat omhandler forslag til bruk av statlige virkemidler for å nå de politiske mål som er satt for laboratorietjenestene på matområdet samt for statens økonomiske medvirkning til omstilling av dagens laboratoriepersonell i kommunene. Matdepartementene angir videre at høringsnotatet og uttalelsene som kommer fra høringsinstansene vil danne grunnlaget for foreleggelse av saken for Stortinget i løpet av våren 2003.

Landbruksdepartementet har tidligere engasjert Agenda Utredning og Utvikling AS til å utrede spørsmål rundt organiseringen av Mattilsynets laboratoriebehov. Fra Agenda foreligger "Laboratorietjenestene for Mattilsynet" delrapport for fase 1, datert 24.08.2002 og delrapport om "Fremtidig statlig politikk" datert 17. desember 2002.

1.2 Føringer

Stortinget har i St.prp. nr. 63 (2001-2003) og St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 8 (2002-2003) gitt følgende føringer for den framtidige organiseringen av laboratorietjenesten på matområdet:

1. laboratorietjenesten skal organiseres uavhengig av Mattilsynet
2. statlig eierskap til laboratorier skal begrenses til virksomhet som av faglige eller økonomiske årsaker ikke kan ivaretas av andre aktører
3. staten skal bidra til å sikre like konkurransevilkår for privat og offentlig tjenesteyting i laboratiemarkedet. Et viktig moment i den sammenheng er at midler til finansiering av mattilsynets tjenestebehov skal kanaliseres gjennom Mattilsynet
4. statens innsats på dette området skal rettes mot å sikre at en del uttalte målsetninger for disse tjenestene blir oppfylt, nemlig at:
 - tilsynet har tilfredsstillende tilgang på likeverdige laboratorietjenester over hele landet
 - tilsynsobjektene (næringene og kommunene) har nødvendig tilgang på analysekapasitet til å tilfredsstille kravene til dokumentasjon av sin internkontroll
 - kommunene har nødvendig tilgang på analysekapasitet til å gjennomføre sine oppgaver innenfor miljørettet helsevern

- laboratorietjenesten har en infrastruktur som gjør at hensynet til geografisk nærhet mellom laboratorier og brukere blir behørig ivaretatt
- det til enhver tid finnes kompetanse og kapasitet til å utrede nye problemområder som måtte komme på matområdet og at det utvikles og implementeres ny metodikk etter hvert som behovet for dette utvikler seg
- det finnes laboratorier med nødvendig kompetanse og uavhengighet til å forestå referansefunksjoner for den øvrige laboratorietjenesten

I tillegg er det også uttalt at når det gjelder små kommuner med svakt næringsgrunnlag og begrensede muligheter til selvstendig etablering av tilfredsstillende infrastruktur for næringslivet, vil det være et statlig ansvar å sikre at næringsutøvere, som er etablert i slike områder, har tilgang til laboratorietjenester til bruk i sin internkontroll.

I St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 8 (2002-2003) ble blant annet følgende tre prinsipper for statens engasjement på laboratorieområdet presentert. Under behandlingen av saken i Stortinget fikk disse prinsippene tilsutning fra flertallet

- statens innsats på feltet skal rettes mot å sikre en tilfredsstillende måloppnåelse i forhold til de punktene som er skissert ovenfor
- statlig engasjement på eiersiden skal begrenses til de former for laborativirksomhet som av faglige eller økonomiske årsaker ikke kan ivaretas av andre aktører
- staten skal bidra til å sikre like konkurransevilkår for privat og offentlig tjenesteyting i laboratiemarkedet.

2. Generelt

2.1 Mangel ved perspektiv og målsetning:

Høringsnotatet omhandler forslag til bruk av statlige virkemidler for å nå politiske mål som er satt for laboratorietjenestene på matområdet. I tillegg også statens økonomiske medvirkning til omstilling av dagens laboratoriepersonell i kommunene (kap. 1 i notatet). Høringsnotatet forholder seg i stor grad til hvordan man skal etterleve de politiske føringer og berører i mindre grad hvorvidt de ulike løsninger og virkemidler tjener Mattilsynet optimalt. Det er nærmest helt oversett hvordan reformen vil virke inn på kommunenes og lokalsamfunnens mulighet for å få dekket sine behov for laboratorietjenester

Et dokument som skal være grunnlaget for at Mattilsynet i framtiden skal få dekket sitt behov for laboratorietjenester bør sikte høyere enn bare å oppfylle politiske mål. Det savnes sterkt en klart formulert overordnet målsetning som fastslår at staten tar ansvar for at Mattilsynet skal ha en fullverdig dekning av sitt behov for å få utført laboratorietjenester av vel kvalifiserte laboratorier på alle nivåer i tilsynet, og med rimelig geografisk nærhet i alle deler av landet.

I denne sammenhengen blir de politiske mål og føringer rammer som man forholder seg til når man skal velge statens virkemidler.

2.2 Laboratorietjeneste som forutsetning for et fullverdig og kompetent Mattilsyn:

For at Mattilsynet skal fylle sin rolle som fullverdig og kompetent tilsynsorgan er forvaltningsstøtten fra høyt kvalifiserte og tilstedeværende laboratorier en grunnleggende forutsetning. Viktige momenter er:

- Det må finnes godt kvalifiserte laboratorier som kan levere de tjenestene Mattilsynet etterspør til alle nivåer i tilsynet.
- Laboratoriene må i sum besitte både spisskompetanse på relevante områder og kapasitet til å utføre volumanalyser.

- I Mattilsynet må det finnes kvalifisert bestillerkompetanse på alle nivåer.
- Laboratoriene må sikre Mattilsynet nødvendig handlekraft under alle forhold, også i situasjoner som krever at det reageres raskt.
- Laboratoriene må tilby tilfredsstillende beredskap.
- Laboratorietilbyderne må oppfylle Mattilsynets krav til kvalitetssikring.
- Laboratoriestøtten må sikre at Mattilsynet oppfyller internasjonale forpliktelser.
- Laboratoriestøtten må sikre at Mattilsynet kan oppebære tillit og troverdighet hos både forbrukerne, i næringslivet og i internasjonale kontrollorganer.
- Laboratoriene må sette Mattilsynet i stand til å utøve effektiv helkjedekontroll.
- Laboratoriene i distriktet må siktes inn på også å kunne tilby kommunene, lokalt næringsliv og forbrukerne de samme tjenestene som KNT-laboratoriene har levert hittil.

2.3 Laboratorietjenester fra statlige laboratorier og andre aktører i markedet:

Notatet beskriver i prinsippet tre ulike tjenesteytere som i fremtiden kan fylle Mattilsynets behov for laboratorietjenester. Det er statlige laboratorier knyttet til vitenskaplige institusjoner, private og kommunale laboratorier som fungerer i markedet, og nyskapningen Statslab AS.

2.3.1. Statlige laboratorier knyttet til vitenskaplige institusjoner.

Notatet beskriver institusjonene Veterinærinstituttet med eksisterende landsdelslaboratorier, Nasjonalt Folkehelseinstitutt, Nasjonalt Institutt for ernæring og sjømatforskning. I tillegg Fiskeridirektoratets tre distriktslaboratorier, Såvarelaboratoriet ved Statens Landbrukstilsyn, Norges Veterinærhøgskole og Planteforsk. Utenom disse bør en også ta med Strålevernet og Hormonlaboratoriet ved Aker sykehus. Alle har så langt levert tjenester til de tilsynsetatene som skal inn i Mattilsynet.

Den Norske Veterinærforening slutter seg til den beskrivelse som gis i notatet om at følgende tjenester fortsatt bør leveres fra de samme tilbydere: Forskningsbasert forvaltningsstøtte, beredskapsfunksjoner, referansefunksjoner, sykdomsdiagnostikk og metodeutvikling. Prising av oppdrag som kommer fra Mattilsynet må forutsettes at skjer på et realistisk grunnlag. Risikovurderinger må som hovedregel formidles via den nye Vitenskapskomiteen.

Rutineanalyser som i dag utføres av de samme institusjonene, men som kan utføres av andre aktører i markedet, må skilles ut og konkurransesettes slik notatet beskriver. Dersom også laboratoriene som er tilknyttet de vitenskaplige institusjonene skal kunne ta rutineanalyser, må dette kun skje i et omfang som er nødvendig for å opprettholde kompetanse og ferdighet ved laboratoriet, og til priser som er beregnet på samme grunnlag som hos andre aktører i markedet. Dette må begrenses mest mulig slik at det ikke skaper skjevheter i markedet. Begrensningen bidrar til å skape den uavhengighet og integritet som forventes av disse institusjonene.

2.3.2. Analysetilbydere i markedet.

Aktørene i det kommersielle laboratoriemarkedet kan omfatte private laboratorier, ulike former for videreføring av det kommunale næringsmiddeltilsynets laboratorier og eventuelt andre hvor staten ikke står som eier.

Nesten alle disse aktørene er akkreditert og har mat- og drikkevannsanalyser som hovedoppgave i dag. De er derfor vel kvalifisert til å fortsatt stå som tilbydere av rutineanalyser. De fleste har den fordelen at de er samlokalisert med Næringsmiddeltilsynet og for noen også med vertskommunens enhet for miljørettet helsevern.

Nesten alle de kommunale laboratoriene leverer tjenester i lokalmiljøet av type deltakelse i prosjekter, nettverksarbeid, veiledningstjeneste og lignende. Dette er det sterkt behov for også i framtiden. Slike oppdrag må ikke skape mistanke om kryssubsidiering og manglende uavhengighet og integritet. Derfor må slike oppdrag i framtiden spesifiseres og prises som en tjeneste og ikke stå som en fast grunnbevilgning fra laboratorienes eiere.

2.3.3. Statlig laboratorieaksjeselskap, Statslab AS.

Både Agendarapporten og Matdepartementenes notat har vurderinger rundt det å opprettholde et statlig engasjement i form av eierskap til egne laboratorier som kan utføre rutineanalyser, men utenfor Mattilsynet. De behovene som er spesielt nevnt i notatet er analyser utenfor de segmenter hvor andre aktører enten mangler nødvendig kompetanse eller man ikke er garantert tilfredsstillende leveringssikkerhet og kvalitet. Som eksempel er vist til eksportsertifisering av sjømat. Dette eksemplet er det imidlertid tvil om, da en må anta at en del av de større KNT-laboratoriene har minst samme kompetanse og umiddelbart kan utføre de analysene som Fiskeridirektoratets distriktslaboratorier utfører i dag..

For å tenke i slike baner må følgende forutsetninger være på plass:

- Markedet skal ha konkurransenøytralitet. Statslab AS må derfor både ha samme forutsetninger og vilkår som andre aktører i markedet. Det vil si at de må drive i selvkost etter at alle kapital- og driftsutgifter er tatt inn i regnskapet, eksempelvis lønninger, husleie, avgifter, renholdsutgifter, energikostnader, IT- og teleutgifter, avskrivninger osv.
- Statslab må opptre profesjonelt og skal dermed også gis full anledning til å konkurrere om Mattilsynets anbud.

En kan se følgende fordeler ved å opprette et eller flere statlige laboratorieselskaper:

- Staten får bedre styring med at det finnes et fullverdig laboratorietilbud. ”Sorte hull” i markedet, både når det gjelder kompetanse, tilbud og nærhet, kan beleilig fylles av Statslab.
- Ressurser og laboratoriekompetanse forblir i staten (og i Norge).
- Bedre kontroll over beredskap og leveringssikkerhet.
- Kan eventuelt dele eierskapet med interesserte kommuner.
- Kan dempe behovet for omstilling og omplassering av laboratoriepersonell.
- En del av de politiske mål og føringer blir godt ivaretatt.
- Tilfredsstillende deler av særlig eksportmarkedet som foretrekker offentlig analysesertifikater.

Det må også pekes på negative faktorer:

- Hvis Statslab AS blir for stort og får et permanent preg, vil det oppfattes som kontroversielt i forhold til prinsippet om at statlig engasjement på eiersiden skal begrenses til former for laboratorievirksomhet som av faglige eller økonomiske årsaker ikke kan ivaretas av andre aktører.
- Kan konkurrere ut andre, særlig mindre, lokale laboratorier, i den første fasen.
- Vil neppe kunne fri seg helt fra mistanke om skjult kryssubsidiering og annen favorisering, og derfor bli utsatt for kritikk fra andre markedsaktører.

Den Norske Veterinærforening anser at opprettelse av ett eller flere statlige laboratorieaksjeselskap vil skape blandede og uoversiktlige forhold og være til hinder for at markedet kan utvikle seg slik som Matdepartementene beskriver. Det blir ikke mindre merkelig hvis hensikten er at slike laboratorier bare skal eksistere i en kort overgangsfase for så å nedlegges og oppgavene overlates til andre aktører. Dette vil spesielt i den første fase av

reformen ta mye av grunnlaget bort for at de kommunale laboratoriene skal kunne omstille seg til markedssituasjonen. Den Norske Veterinærforening fraråder at det opprettes statlige selskaper til å forestå rutineanalyser.

2.4. Sikring av kvalitet, godkjenning.

Mattilsynet må ha tilgang til analysetjenester av riktig kvalitet. En bør forvente at framtidige krav til analysekvalitet ikke vil avta, men heller skjerpes. Det vil bli en stor utfordring å sikre at kvalitetsmålsetninger oppfylles. Spesielt vanskelig vil det bli i den nærmeste tiden etter at Mattilsynet er opprettet, da det på kort tid vil skje store omveltninger på laboratorieområdet. En del laboratorier vil bli nedlagt, og lokale tilbud forsvinner. Andre er engasjert i organisatoriske endringer for laboratoriet. Bestillersystemet med anbud vil kreve en kompetanse som mange ikke har i dag. Det synes derfor nødvendig at systemendringene ikke gjennomføres for kontant i den første tiden. En måte å tilpasse seg langsommere på er å akseptere en viss grad av favorisering til de bestående laboratoriene i overgangsfasen.

I det framtidige, etablerte laboratiemarkedet må Mattilsynet stille kvalitetskrav til analyseleverandørene. Det kan bygge på for eksempel akkreditering eller oppfyllelse av egne krav til godkjenning som Mattilsynet selv står for. Gjennom EØS-avtalen er Norge pålagt spesielle forpliktelser som Mattilsynet må oppfylle. Omleggingen av laboratoriestrukturen må gjennomføres slik at en tar hensyn til at disse forpliktelsene ivaretas. En ser for seg at Mattilsynet gis myndighet og forpliktelse til å:

- godkjenne laboratorier som skal utføre analyser som gir grunnlag for forvaltningsvedtak
- utpeke referanselaboratorier for ulike analyser
- følge opp forpliktelser myndighetene er pålagt i forbindelse med direktiver, forordninger osv på områdene laboratorier, prøvetaking og analyser og påse at disse følges nasjonalt
- formidle hvilke analyser som skal benyttes for ulike næringsmidler, stille krav til analysemetoder som skal brukes og måten de gjennomføres på (akkreditering)
- gi instruks om hvordan prøver skal tas ut og hvordan resultater skal vurderes
- være informert om den analyse- og laboratorievirksomhet som til enhver tid foregår i Mattilsynet
- fange opp, vurdere og hente inn nødvendig tilleggs kunnskap i forbindelse med arbeid i internasjonale fora og kommunisere med norske laboratorier i dette arbeidet.
- sørge for løpende forbedring og utvikling av analysemetoder som benyttes i Mattilsynets bestillinger

2.5. Nærhet

Nærhet har med avstand og tid å gjøre. Lang avstand kan bety at prøveinnsendingstiden kan bli kritisk. Prøver som er for lenge under veis kan miste kvalitet og dermed relevans som grunnlag for forvaltningsmessige avgjørelser. Uheldige hendelser under forsendelse kan også påvirke prøvene. Når Mattilsynet stiller krav til bestilling, prøvetaking, analysekvalitet, resultatvurdering og sikker forvaltning kan nærheten til laboratoriene være viktig.

Det å ha laboratorienes kompetanse innen rimelig nærhet er også det beste for at laboratoriet kan bidra med faglig støtte til tilsynsenheten. Kommunikasjon og effektiv samhandling mellom tilsyn og laboratorium er positivt ved for eksempel prosjektplanlegging, og kan ikke minst være viktig i kritiske situasjoner når ulike typer kompetanse må kombineres og tingene virkelig haster.

Kjøttkontrollen har et særlig behov for nærhet til laboratorietjenester på grunn av kostbar råvare som lett kan kvalitetsreduseres, samt den korte klagefristen på 24 timer på kontrollens avgjørelser ved kassasjoner. Det vil derfor være meget problematisk om man setter ett mikrobiologisk laboratorium i hvert fylke som en norm. Slakterienes beliggenhet må vektlegges når man velger virkemidler for å plassere mikrobiologiske laboratorier.

Avstandsfaktoren skal likevel ikke overdrives i negativ henseende, da forholdene mange steder ligger godt til rette for rask og trygg forsendelse av laboratorieprøver over ganske lange avstander. Behovet for geografisk nærhet til laboratorietjenestene må derfor bli vurdert forskjellig ut fra forholdene på hvert enkelt sted.

2.6. Er mattilsynet i stand til å styre markedet ved hjelp av bestillinger og eierskap?

Med bakgrunn i Agendas vurderinger legger notatet opp til en forventning om at Mattilsynet skal klare å styre laboriemarkedet på en tjenlig måte fordi Mattilsynet blir den største bestilleren av analysetjenester i markedet og derfor kan bruke innkjøpspolitikk som verktøy. I tillegg kan staten vurdere å ha eierskap til noen laboratorier der markedet ikke fungerer godt nok. Anbudssystemet er hovedverktøyet for at Mattilsynet skal nå dette målet.

Agendas vurderinger virker ikke tillitsvekkende på dette punktet. Fra flere hold kommer det signaler om at utviklingen på laboriemarkedet allerede endres raskt. Det gjelder ikke minst KNT-laboratoriene. For de større kommunale laboratoriene er "non-foodoppdrag" fra andre bestillere blitt dominerende. Mat- og drikkevannsanalysene fra næringsmiddeltilsynet er fortsatt viktige, men synes å komme mer og mer i skyggen av de andre oppdragene. Som enkeltbestiller kan likevel Mattilsynet fortsatt være størst ved mange laboratorier.

Det reises også tvil om at det er så stor overkapasitet i laboriemarkedet som Agenda har beregnet. Dette virker likevel neppe i noen særlig grad inn på Mattilsynets rolle i markedet.

Det råder derfor usikkerhet om tilsynet får en så klar plass i førersetet når laboriemarkedet skal utvikles som Agenda og høringsnotatet beskriver. De laboratoriene som nå etablerer nye plattformer for sin drift søker også nye oppdragsgivere. Mattilsynet blir henvisst til å være bestiller på linje med andre bestillere. Oppdrag fra Mattilsynet vil utvilsomt være attraktive bestillinger i det nye markedet, men kanskje ikke så viktige at de vil være styrende for hele utviklingen.

Kommentarer til de enkelte avsnitt i Matdepartementenes høringsnotat.

Punkt 3.1 og 8.2.2 Omstillingsbehov for dagens laboratorier og handtering av overtallig personell innen kommunesektoren.

Det er en god beslutning at departementene vil foreslå overfor Stortinget at staten av rimelighetshensyn tar et økonomisk medansvar for personalpolitiske omstillingstiltak som kommunene nå må gjennomføre. Det er imidlertid ikke godt nok at omstillingstiltakene begrenses til bare å gjelde personalet. For å sikre at de kommunale laboratoriene er operable og kan levere analysetjenester til Mattilsynet også fra 1. januar 2004, må det stilles til rådighet midler som sikrer driften av laboratoriene i overgangsfasen.

Spesielt må en være oppmerksom på den svake posisjonen de har som arbeider i kommunale eller interkommunale selskaper. Mange kommunale laboratorier er i den siste tiden blitt omgjort til selskaper. Slike selskaper er juridisk sett selvstendige rettssubjekter, hvor kommunene ikke lenger har ansvar for personalet, selv om kommunene måtte eie selskapene. Her kan man ikke be kommunene om å ta arbeidsgiveransvar om selskapet legges ned. Når KNT som organisasjon forsvinner, vil det være styret som sitter med arbeidsgiveransvaret for

eventuelle overtallige ansatte. En må anta at styrene har svært små muligheter til på egen hånd å gå inn med omstillingstiltak utover oppsigelser. Det synes minst like nødvendig at staten tar et økonomisk medansvar for denne personalgruppen.

Personalet som står i fare for å bli overtallig omfatter laboratoriepersonell og i noen grad også merkantilt og administrativt personale. De siste vil det trolig oftest være mulig å omplassere i kommunene, men laboratoriepersonalet har så spesielt arbeidsfelt at mulighetene for omplassering i tilsvarende arbeid knapt er til stede. Her bør Mattilsynet ta ansvar for å overta slikt personale i et begrenset omfang når forholdene ligger til rette for det. Eksempelvis kan en gi fortrinnsrett for tilsetting i Mattilsynet når:

- Mattilsynet trenger person med bestillerkompetanse på laboratorieanalyser.
- Mattilsynet lokalt har behov for inspeksjonspersonale. Mange av dagens inspektører og laboratoriepersonale har samme grunnutdanning og arbeider fra hver sin plass med til dels de samme oppgavene og problemstillingene. Laboratoriepersonalet har dermed en kompetanse som overlapper noen av inspektørens arbeidsfelter.

Punkt 3.2.1 og 5.2.1. Staten som laboratorieeier

Det er et sentralt punkt at laboratorier som leverer analyseresultater til Mattilsynet må ha tillit i alle lag av brukere. Det oppnår man ved å stille krav til laboratorienes uavhengighet og integritet samt krav til kvalitet og sikkerhet i arbeidet som utføres. Dette gjelder for øvrig ikke bare for de statlige vitenskaplige laboratoriene som er nevnt i notatet, men for alle som leverer analyser til Mattilsynet. For de statlige vitenskaplige laboratoriene som har en så blandet finansiering og sammensatt oppgaveportefølje er det en stor utfordring å håndtere tilbyderrollen og prissetting på oppgavene på en oversiktlig og tillitskapende måte. De grep som Matdepartementene beskriver i notatet er derfor nødvendige og må følges helt ut for å hindre sammenblandinger og konkurransevriddinger i markedet:

- Det må skilles klart mellom de oppgavene som kan og skal konkurransenutsettes og de som skal ligge igjen i de statlige vitenskaplige institusjonene.
- Statlig laboratorier knyttet til vitenskaplige institusjoner bør ikke kunne konkurrere om rutineoppdrag med mindre det er basert på en forretningsmessig prissetting hvor alle utgifter er innkalkulert.
- Det må utarbeides et regelverk for budsjettering, regnskapsførsel og prissetting dersom disse laboratoriene skal kunne gi tilbud på rutineanalyser i konkurranse med andre aktører.

Øvrige oppdrag og funksjoner som Mattilsynet får utført av de vitenskaplige institusjonene kommer i en annen kategori hvor konkurranseutsetting ikke synes aktuelt i overskuelig framtid. Det er her ikke snakk om oppdrag på "stykkpris", og finansieringsformene er annerledes. Det er viktig at betaling for disse tjenestene holdes klart separat fra de tjenestene Mattilsynet kjøper i markedet.

De markedsstyrte analyseoppdragene må ikke være til hinder for at Mattilsynet videreutvikler og styrker samarbeidet med kompetanseinstitusjonene på matområdet innenfor oppgaver som forskningsbasert forvaltningsstøtte, overordnede beredskapsfunksjoner, referansefunksjoner, diagnostikk og metodeutvikling.

Når det gjelder notatets beskrivelse av tjenesten *forskningsbasert forvaltningsstøtte* (punkt 5.2.2) er det lagt vekt på risikovurderingen. Her er det uklart hvilken fordeling av roller man tenker lagt på henholdsvis de vitenskaplige institusjonene og Vitenskapskomiteen. Det er vår forståelse at all risikovurdering legges til Vitenskapskomiteen.

Når det gjelder beskrivelsen av beredskapsfunksjoner, referansefunksjoner osv ser en på oppstillingen som en eksempelliste, og ikke en uttømmende beskrivelse som setter grenser for hvilke tjenester Mattilsynet har behov for å få utført, og heller ikke hvilke institusjoner det er aktuelt å bestille tjenestene hos. Samarbeidet med statlige laboratorier omfatter også for eksempel design av overvåkningsprogrammer og utviklingsprogrammer, utførelse av spesialanalyser og avanserte analyser, sammenstilling og analyse av data/resultater. Dette samarbeidet og hvilke bestillinger Mattilsynet har behov for må ses på som en kontinuerlig og dynamisk prosess som Mattilsynet selv må ha hånd om når organisasjonen er etablert.

Punkt 3.2.2 og 5.2.2 Mattilsynet som markedsaktør

Forslagene til bruk av virkemidler for å påvirke utviklingen av en markedsstyrt laboratorietjenestemodell synes i hovedsak å være a) å styre tjenester bort fra statlige laboratorier og over i et marked, b) å styre KNT-laboratoriene over i markedet, og c) konkurranseutsette Mattilsynets bestillinger ved hjelp av et anbudssystem. Over noe tid vil et slikt marked etablere seg. Det er likevel usikkerhet om det er mulig å styre markedet slik at Mattilsynet får den beste betjening av sine behov. Erfaringene fra Sverige (Agendarapporten side 124 – 125) viser at markedet tar de godbitene som det går an å tjene penger på, mens mer "ulønnsomme" oppdrag faller ut og blir enten svært kostbare eller forsvinner som tilbud. En må være på vakt så markedet ikke utvikler seg i slik uønsket retning.

Punkt 5.2.3 Andre virkemidler

Det vises til det som tidligere er sagt om bruk av driftsstøtte: Dette bør vurderes brukt i den første omstillingsfasen for å sikre at analysetilbudet er til stede før markedet er ordentlig etablert.

Det savnes mer konkret beskrivelse av hvilke bestillinger man har tenkt på innenfor Mattilsynets oppgaver som kan utformes som "samfunnsoppdrag på anbud".

Punkt 8. Administrative og økonomiske konsekvenser

Mattilsynsreformen har som et av sine mål å gjøre tilsynsarbeidet mer kostnadseffektivt. Omstruktureringen til et markedsstyrt laboratoriemarkedet er ment å være et virkemiddel i så henseende, hvor man kalkulerer inn en gevinst med færre laboratorieenheter og reduksjon i antall sysselsatte på laboratoriene. Det er helt vesentlig at man ikke i samme hensikt også tenker reduksjon i utførte laboratorieoppdrag. Man skaper ikke et bedre tilsyn ved å redusere støttefunksjonene som tilsynet er avhengig av. Det er derfor viktig at Mattilsynet i framtiden gis tilstrekkelig med budsjettmidler til kjøp av laboratorietjenester. Det må også tas høyde for at analysetjenestene som utføres i markedet blir belagt med merverdiavgift.

Med hilsen
for Den norske veterinærforening



Ellef Blakstad
fagsjef